

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΗΣ ΕΛΣΑΣ ΚΟΡΝΕΤΗ «ΑΓΓΕΛΟΠΤΕΡΑ»

Ανδρέας Μήτσου

*«Βλέπεις, είναι οι άλλοι.
Κι ανάγκη πάσα να τους αντικρύσεις.
Η μορφή σου αν θέλεις ανεξάλειπτη να 'ναι
και να μείνει αυτή».*

Οδ. Ελύτης

«Πολλοί άγγελοι πετούν σ' έναν ουρανό που δεν υπάρχει», σημείωσα μόλις τελείωσα την πρώτη ανάγνωση της ποιητικής συλλογής «Αγγελόπτερα» της Έλσας Κορνέτη. Στο εισαγωγικό, πρώτο ποίημα της συλλογής, στη σελίδα 9, η ποιήτρια, με αξιοζήλευτη αποστασιοποίηση και με την αυτοπεποίθηση του μάστορα, δεν διστάζει να μας εγχειρίσει τα κλειδιά του «σπιτιού» της. Γιατί σπίτι και καταφύγιο αποτελεί ένα βιβλίο ποίησης. Για τον ίδιο τον ποιητή, και για τον όμορο αναγνώστη, τον προσδοκώμενο συνοδοιπόρο, τον «αγγελόπτερο» της.

Στο ποίημα αυτό ξεκινά «απότομα». «Το βιβλίο ανοίγει απότομα», καταθέτει με τόλμη, υπαινισσόμενη πως δεν αποζητά κανείς την ηδονή της Τέχνης από σκοπού, αλλά πέφτει σ' αυτήν, αναπάντεχα, από τύχη. Όπως στον έρωτα. Και «μόλις προλαβαίνει να κρυφοκοιτάξει». Εν πλήρη συνειδήσει δηλαδή, μας προειδοποιεί η ποιήτρια, το ξεκαθαρίζει, πως δεν πρόκειται να ξεκλειδώσει κανείς αναγνώστης όλους τους περικλειστούς χώρους της ύπαρξής της. Ό,τι προλάβει κι ό,τι είναι ικανός να δει. Αναλόγως με την εμπειρία και την ποιότητα της μύησής του.

Ύπουλα κατόπιν και δόλια –γνωρίσματα τούτα της ποιητικής φύσης– δηλώνει: «Αγαπητέ αναγνώστη, αυτό το βιβλίο δεν είναι τίποτε άλλο, παρά ένας αγνός ενθουσιασμός για τα πουλιά». Όταν λέει, βεβαίως, «τίποτε άλλο», εννοεί «κάθε άλλο». Σύμβολο είναι τα πουλιά. Πρόφαση. Ωραία μάσκα, για να αποκρύψει το πρόσωπό της. Με το επίθετο «αγνός», ένοχη η ποιητική persona, αποποιείται υπαινικτικά κάθε αγνότητα. Κι απότομα πάλι, φεύγει ο επισκέπτης αναγνώστης. Γιατί φοβάται. «Του μαγκώνει ένα δάχτυλο και τη μύτη» το βιβλίο, είναι επικίνδυνο. Φοβάται γιατί ο ίδιος χρωστάει. Πού; Αυτός το ξέρει καλύτερα. Και το βιβλίο του το υπενθυμίζει επίμονα.